

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مرحله‌ی آماده‌سازی فایل

پیااده‌سازی	تصحیح و ویرایش اولیه	ذکر مآخذ	ویرایش دوم	تکمیل مآخذ و ویرایش نهایی

جنگ بدر (۱۷ رمضان سال ۲ هـ.ق)

جنگ بدر نخستین جنگ پیامبر ﷺ با مشرکین، در سال دوم هجری است. جنگی که ایمان در آن حکومت می‌کرد. جنگی که به خاطر خلوص، فئه‌ی قلیله‌ای، یعنی سیصد و سیزده نفر از مسلمان‌ها، بر هزاران نفر، یعنی فئه‌ی کثیره، غلبه کردند. همان‌طور که قرآن فرموده بود: «كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ»^۱. نبردی که ملائکه به یاری پیامبر ﷺ و مسلمان‌ها آمدند و در آن جنگ ملائکه هم‌رزم مؤمنین شدند. نبردی که پیروزی افتخارآفرینی را برای مؤمنان به بار آورد که خاطره‌ی تلخ این شکست، سال‌های متمادی در ذهن و دل مشرکین ماند؛ به گونه‌ای که روزی که سر مطهر اباعبدالله عليه السلام را به مجلس یزید پلید آوردند، چه گفت! گفت: این تلافی کشته‌های ما در بدر است.

^۱. سوره‌ی بقره، آیه‌ی ۲۴۹.

جنگ بدر پیروزی بسیار درخشانی بود و نشان داد آن چیزی که سرنوشت جنگ را رگم می‌زند نه عده است و نه عده؛ نه تعداد رزمندگان است و نه پیشرفته بودن سلاح و تجهیزات جنگی؛ آن خلوص و ایمان است که سرنوشت جنگ را رگم می‌زند.

خاطره‌ی جنگ بدر در ماه مبارک رمضان تلفیق عرفان و حماسه است. نه عرفان باید ما را از صحنه‌ی نبرد غایب کند و نه رزمنده بودن و حماسی بودن باید ما را از لطافت‌های عرفانی محروم کند؛ تلفیق شده‌ی هر دوی اینها یک مؤمن کامل می‌سازد. شخصی که هریک از اینها را بدون دیگری داشته باشد، آن مؤمن با تراز ایمانی‌بی که قرآن تعریف کرده است نیست. نه صوفی خلوت گزیده‌ی گنج خانقاه، نه سیاست‌مرد تهی از عرفان و معنویت، هیچ‌کدام از اینها آن مسلمانی نیست که قرآن خواسته است بپروراند.

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ وَ عَجِّلْ فَرَجَهُمْ